

Sygn. VUa 5/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Urszula Sipińska-Sęk

SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku J. W. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 stycznia 2016r. sygn. IV U 268/15

oddala apelację.

Sygn. V Ua 5/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2015 roku. sygn. (...) ZUS Oddział w T. odmówił J. W. (1) przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja lekarska orzeczeniem z dnia 23 czerwca 2015 roku nie stwierdziła u wnioskodawcy uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy z dnia 24 kwietnia 2014 roku. Dlatego w opinii ZUS brak było podstaw do przyznania odszkodowania.

Od decyzji tej odwołał się w dniu 22 lipca 2015 roku J. W. (1) podnosząc, że wypadek spowodował wystąpienie u niego przepukliny pachwinowej. Odwołujący wskazał, że musiał poddać się zabiegowi chirurgicznemu i dalszemu leczeniu. Nadto nadmienił, że stan zdrowia spowodował, iż nie może wykonywać dotychczasowej pracy, gdyż nadal odczuwa ból przy większym wysiłku. Wobec powyższego J. W. (1) wniósł o przyznanie jednorazowego odszkodowania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV U 268/15 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zasądził od (...) Oddziału w T. na rzecz J. W. (1)

kwotę 6.056,00 (słownie: sześć tysięcy pięćdziesiąt sześć złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku tytułem odszkodowania za osiem procent uszczerbku na zdrowiu.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowią następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

J. W. (1) był zatrudniony w (...) (...) Sp. z o.o. Sp. k. w R. na stanowisku malarza natryskowego. W dniu 24 kwietnia 2014 roku uległ wypadkowi przy pracy. Gdy przemieszczał ręcznie kształtkę o wadze około 30 kg poczuł silny ból w pachwinie. Stwierdzono u powoda przepuklinę pachwinową lewostronną powysiłkową. Był leczony w poradni poz, następnie w poradni chirurgicznej. Operacja została wykonana w dniu 22 grudnia 2014 roku. W szpitalu przebywał od dnia 18 grudnia 2014 roku do dnia 24 grudnia 2014 roku. W poradni chirurgicznej po operacji leczony do 23 marca 2015 roku. Po operacji pozostała powyżej lewej pachwiny blizna pooperacyjna o długości 8cm, szerokości 4mm.

Uszczerbek na zdrowiu u wnioskodawcy wynosi 8%, w tym 6% uszczerbek długotrwały i 2% uszczerbek stały. Uszczerbek związany z samą przepukliną to 6%, a 2% to uszczerbek wynikający z istnienia blizny pooperacyjnej. Blizna ta jest trwałym następstwem leczenia przepukliny wysiłkowej, jest trwałym skutkiem jaki choroba pozostawiła w powłokach jamy brzusznej

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że odwołanie jest zasadne.

Sąd I instancji uznał opinię biegłego lekarza chirurga za prawidłową. Zdaniem Sądu Rejonowego lekarz dokonał oceny zarówno sposobu leczenia, jego czasu trwania i skutków, jakie pozostawiła przepuklina wysiłkowa. W sprawie jest poza sporem okres leczenia powoda, od wypadku w dniu 24 kwietnia 2014 roku do operacji w dniu 22 grudnia 2014 roku i następnie w poradni do 23 marca 2015 roku. Długotrwałe leczenie nie jest okolicznością, która obciążać winna powoda jako pacjenta służby zdrowia. J. W. nie miał żadnego wpływu na czas leczenia i oczekiwania na operację przepukliny. Nie ma żadnych podstaw do sugerowania jakoby powód poprzez niechęć do zabiegu operacyjnego przedłużał czas leczenia, w tym koniecznego zabiegu operacyjnego usunięcia przepukliny.

Nie do przyjęcia w opinii Sądu Rejonowego jest stanowisko organu rentowego, jakoby leczenie mogło zakończyć się przed upływem 6 miesięcy całkowitym wyleczeniem powoda, a to skutkowałoby brakiem długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Sąd I instancji wskazał, że to nie J. W. jest odpowiedzialny za to, jak długo leczona była przepuklina, jakiej doznał w wypadku przy pracy.

Tym samym Sąd I instancji przyjął, że J. W. w wyniku wypadku przy pracy doznał uszczerbku na zdrowiu, długotrwałego w rozumieniu art. 11 ust.3 ustawy wypadkowej w wysokości 6% i stałego w rozumieniu art.11 ust. 2 ustawy w wysokości 2%. Za ten uszczerbek na zdrowiu przysługuje mu odszkodowanie (art.12 ustawy wypadkowej).

Według Sądu Rejonowego decyzja ZUS odmawiająca prawa do odszkodowania jest sprzeczna z wyżej wymienionymi przepisami. Dlatego Sąd I instancji na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał powodowi kwotę 6.056.00zł tytułem odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu.

Apelację od powyższego wyroku w całości wniósł organ rentowy, zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

1) art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej (bo dowolnej) oceny dowodów i uznanie, że w wyniku wypadku przy pracy z dnia 24 kwietnia 2014r. wnioskodawca doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu związanego z przepukliną w wysokości 6% i stałego uszczerbku wynikającego z istnienia blizny pooperacyjnej w wysokości 2% - łącznie 8%, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na sformułowanie takiego wniosku, bowiem wnioskodawca po przeprowadzonym leczeniu operacyjnym przepukliny pachwinowej lewostronnej odzyskał pełną sprawność, a tym samym nie odniósł uszczerbku na zdrowiu (0%) uzasadniającego przyznanie z tego tytułu jednorazowego odszkodowania;

2) art. 233§1 w zw. z art. 278 w zw. z art. 227 w zw. z art. 217 §3 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności spornych - istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i bezpodstawnie oddalenie wniosku dowodowego złożonego przez organ rentowy - o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego chirurga, podczas gdy w przedmiotowej sprawie nie została dostatecznie wyjaśniona okoliczność mająca istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy - czy w wyniku wypadku przy pracy z dnia 24 kwietnia 2014r. wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu, a zatem takiego naruszenia sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy lub na okres co najmniej 6 miesięcy mogące ulec poprawie i czy w związku z tym ma prawo do jednorazowego odszkodowania, natomiast opinia uzupełniająca biegłego chirurga - M. K. nie zawierała odniesienia się do wszystkich podnoszonych przez organ rentowy w toku postępowania kwestii, jak również wyjaśnienia oraz merytorycznego uzasadnienia i uzupełnienia wniosków oraz stwierdzeń zawartych w opinii podstawowej;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 11 ust. 1-3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673, ze zm.) w zw. z poz. 65 tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013r., poz. 954), poprzez błędne zasądzenie od (...) Oddziału w T. na rzecz J. W. (1) kwoty 6.056,00 zł. tytułem jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 24 kwietnia 2014r. za 8% uszczerbku na zdrowiu (6% długotrwałego i 2% stałego), podczas gdy wnioskodawca nie ma prawa do jednorazowego odszkodowania, gdyż w wyniku tego wypadku nie doznał upośledzenia czynności organizmu nierokującego poprawy, jak również upośledzenia na okres co najmniej 6 miesięcy mogącego ulec poprawie, które spowodowałoby jakikolwiek uszczerbek na zdrowiu.

W oparciu o powyższe podstawy apelacyjne organ rentowy wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 24 maja 2016 roku pełnomocnik organu rentowego poparł apelację, a wnioskodawca wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd I instancji jako własne, Sąd Okręgowy uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy podnieść, że zgodnie z art. 6 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych [tekst jednolity Dz.U. z 2009r. Nr 167, poz. 1322] z tytułu wypadku przy pracy przysługuje "jednorazowe odszkodowanie" - dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął ustalenia co do wysokości uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego w związku wypadkiem przy pracy poczynione przez biegłego sądowego chirurga M. K.. Biegły ten uznał, iż skarżący wskutek wypadku przy pracy z dnia 24 kwietnia 2014 r. cierpiał na przepuklinę pachwinową prawostronną, powysiłkową, leczoną operacyjnie i w związku z tym stwierdził u niego uszczerbek na zdrowiu w wysokości 8 % , z czego z pozycji w tabeli nr 65 uszczerbek długotrwały i 2 % - to uszczerbek trwały związany z blizną pooperacyjną, która jest trwałym następstwem leczenia przepukliny. W tym zakresie biegły oparł się na

paragrafie 8 pkt 1,2 i 3 rozporządzenia z dnia 8 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu .

Opierając swoje rozstrzygnięcie na powyższej opinii Sąd I instancji nie naruszył reguł wynikających z przepisu art. 233 kpc. Odpowiadając w tym miejscu na zarzut apelacji dotyczący naruszenia tegoż przepisu należy podkreślić, że sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale i obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego podkreślić należy, iż swobodna ocena dowodów odnosi się zarówno do wyboru określonych środków dowodowych jak i do sposobu ich przeprowadzenia. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie rozważenia zebranego materiału. Dając lub omawiając wiary zeznaniom dowodowym kieruje się wyłącznie własnym przekonaniem (por. wyrok SN z dn. 10 czerwca 1999r. II UKN 685/98 OSNP 2000/17/655, wyrok SN z dn. 29 września 2000r. V CKN 94/00, LEX 52589, wyrok SN z dn. 14 grudnia 2001r. V CKN 561/00, LEX 52713)

Należy powtórzyć za Sądem Najwyższym, iż samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy, i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok SN z dn. 3 września 1969 r., PR 228/69, nie publikowany, wyrok SN z dn. 7 stycznia 2005r., IV CK 387/04, LEX nr 177263, wyrok SN z dn. 15 kwietnia 2004r., IV CK 274/03, LEX nr 164852).

Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku dokonał szczegółowej i wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie, wyciągając przy tym właściwe wnioski. Natomiast polemika ze stanowiskiem Sądu Rejonowego nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na brak konsekwencji w prezentowaniu zarzutów. Organ rentowy polemizując z przyjętym ostatecznie przez Sąd Rejonowy 8 % uszczerbkiem na zdrowiu podnosi, iż uszczerbek nie ma charakteru długotrwałości , gdyż gdyby do zabiegu operacyjnego doszło zaraz po wypadku przy pracy to po upływie 6 miesięcy nie byłoby żadnych skutków wypadku. Sąd tej argumentacji nie podziela , gdyż jest ona oderwana od realiów związanych z funkcjonowaniem naszej służby zdrowia. Jak oświadczył bowiem sam skarżący na rozprawie apelacyjnej tak odległy termin operacji został mu wyznaczony z urzędu , nie stać go było bowiem na prywatne leczenie . A to oznacza, iż do wykonania zabiegu jego uszczerbek w postaci przepukliny powysiłkowej istniał dając mu liczne dolegliwości bólowe i dyskomfort poczynając od wypadku w kwietniu 2014 r. do operacji , która miała miejsce w dniu 22 grudnia 2014 r. Okres leczenia został zakończony w marcu 2015 r., zatem zarzuty ZUS co do braku cech długotrwałości jest absolutnie chybiony.

Przyjęcie w tej sytuacji przez biegłego chirurga 6 % z tytułu przepukliny powysiłkowej (pkt 65 ustęp 2) mieści się zarówno w granicach ustalonych przepisami prawa (od 5 do 30) jak i jego wysokość koresponduje z charakterem uszczerbku i przebiegiem jego leczenia. . Przekonywująca jest także argumentacja biegłego, iż blizna pooperacyjna o długości 8 cm jest trwałym następstwem leczenia operacyjnego polegającego na uszkodzeniu powłok jamy brzusznej. Uznanie przez Sąd meriti powyższej opinii za fachową , wyczerpującą i w pełni przekonywującą nie jest w żadnym razie przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów i nie nosi cech dowolności.

Wobec stanowczych i logicznych wniosków płynących z opinii biegłego chirurga brak było podstaw do uwzględnienia wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego . Wniosek ten zmierzał bowiem li tylko do przedłużenia postępowania dowodowego w sprawie.

Sąd Rejonowy wyczerpująco przedstawił argumenty, przyjęte za podstawę swego rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu Okręgowego argumentacja ta jest trafna i logiczna.

Reasumując Sąd Okręgowy uznał, iż zarzuty apelacji nie znajdują potwierdzenia.

Wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy i znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.